

projednávaného opravný prostředek není vyloučen ani předpisy jazykovými (čl. 96 odst. 5 jaz. nař.), ani žádnými jinými předpisy, a jak shora dovozeno, zem. úřad rozhodoval zde sám v první stolici, rozhodnutí jeho není konečným a jest proto tomu odporující poučení o opravném prostředku k rozhodnutí připojené nesprávné. — — —

### Č. 11.821.

**Jazykové právo: \* V předložení cizozemského šeku k obliterování jest spatřovati podání. Obliterování tohoto šeku jest vzhledem k jeho způsobu vyřízení tohoto podání.**

(Nález ze dne 30. března 1935 č. 13.975/35.)

Věc: Firma Christian B. & Söhne v A. proti ministerstvu financí (vrch. odb. r. Dr. Kam. Kalousek) o jazykové právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Fa Christian B. & Söhne v A. stěžovala si podáním z 29. dubna 1927 na okr. fin. ředitelství v Ch., že berní úřad v A. provádí obliterování cizozemských šeků, jež mu předkládá, jenom českým razítkem, ačkoli jeho působnost se vztahuje na soudní okres s větší než 20% německou menšinou. Presidium zem. fin. ředitelství v Praze rozhodnutím ze 16. ledna 1928 této stížnosti vzhledem k ustanovení odst. 1 čl. 33 jaz. nař. z 3. února 1926 č. 17 Sb. nevyhovělo a min. financí zamítlo nař. rozhodnutím další odvolání.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad, vyřizuje stěžovatelovo odvolání, neuznal správným názor v něm hájený, že ustanovení druhé věty 1. odst. čl. 33 jaz. nař. je nutno vykládati v souvislosti s první větou restriktivně jen na případy obliterace kolků na podáních stran, jež zůstávají v úředních spisech, a nelze ho tedy použít na daný případ, kde jde o obliteraci kolků na šeku, z důvodu, že obliterace kolků nemá v žádném případě povahu vyřízení podání ve smyslu § 2 jaz. zák., ježto neobsahuje žádného projevu (sdělení) úřadu straně, nýbrž jest jen formou mechanického znehodnocení kolků, které se mohlo státi i jiným způsobem bez jakékoli legendy, a že proto není důvodu k restriktivnímu výkladu, jaký dává st. lka ustanovení odst. 1 čl. 33 jaz. nař., které jest i v širším výkladu žal. úřadu kryto šem 1 jaz. zák.

Stížnost, vytýkající nař. rozhodnutí nezákonnost, popírá jak správnost výroku žal. úřadu o povaze obliterace kolků, tak správnost jeho výkladu ustanovení odst. 1 čl. 33 jaz. nař. V ohledu prvním namítá, že předkládání cizozemských šeků úřadu k obliterování použitých kolků je nepochybně podáním, a obliterace kolků že je vlastním vyřízením podání toho, a sice proto, že je předpokladem pro oběh a zhodnocení šeků v obchodním styku. V ohledu druhém namítá, že ustanovení věty 1 odst. 1 čl. 33 jedná jen o presentačním záznamu na spisech a způsob obliterace, normovaný ve větě 2 odst. 1 čl. 33, že se vztahuje jen na



kolky podání, o nichž se mluví ve větě první, což prý je zřejmo z textové souvislosti, znění a spojky »rovněž«, kterou se přiřazuje věta druhá k větě první, a konečně i z přesného rozlišování oproti odst. 2 čl. 33 jaz. nař. Z těchto námitek dochází pak stížnost k závěru, že žal. úřad neprávem subsumoval daný případ pod ustanovení odst. 1 čl. 33 jaz. nař., ježto toto ustanovení má na zřeteli čistě jen vnitřní úřadování, kdežto v daném případě v obliteraci nutno spatřovati vyřízení, a poněvadž st-lka má nárok na vyřízení též ve svém jazyce menšinovém, že nař. rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 2 jaz. zák., příp. též ustanovení odst. 2 čl. 33 jaz. nař., jehož v daném případě bylo použití.

Stížnosti bylo dáti za pravdu.

V první větě odst. 1 čl. 33 jaz. nař. se stanoví, že podací značka na spisech musí býti vytištěna vždy ve státním jazyku. Obsahuje tedy tato věta přesnou a jasnou instrukci, jakého jazyka mají úřady používati při záznamech presentačních na spisech k nim došlých. Ve větě druhé odst. 1 čl. 33 jaz. nař. se pak praví: »Rovněž kolky buďtež přetištěny (obliterovány) razítkem jen ve státním jazyku.« Že věta tato odnáší se svým obsahem k větě první, tvoříc její doplněk, je zřejmo nejen z použití spojky »rovněž«, nýbrž i, a to hlavně z toho, že, jednájíc o způsobu oblitterace kolků, neoznačuje slovem, v kterých případech se ho použití má, což by nařizovací moc byla musela učiniti, kdyby při ustanovení věty druhé nebyla měla na mysli jen oblitteraci kolků na spisech a jich přílohách při opatřování spisů těch značkou podací.

Příkládá-li tedy žal. úřad odst. 1 čl. 33 jaz. nař. výklad širší toho obsahu, že ustanovení věty druhé neodnáší se k ustanovení věty 1 o jazyku podací značky, nýbrž že je všeobecným ustanovením o jazyku oblitterace kolků vůbec, vkládá do ustanovení odst. 1 čl. 33 jaz. nař. něco, pro co není v ustanovení tom dostatečného odůvodnění a co nelze oprávněně ani o jiné z ustanovení hlavy III. jaz. nař., k nimž ustanovení to je přičleněno. Porušil tedy žal. úřad zákon, posoudil-li jazykovou stránku oblitterace kolků ve sporném případě podle ustanovení odst. 1 čl. 33.

Neodpovídá však zákonu ani stanovisko žal. úřadu, že oblitterace kolků nemá v žádném případě a tedy ani v případě st-lčinně povahu vyřízení podání.

Podle ustanovení § 15 předpisů pro úřady a orgány o oblitterování kolků na směnkách, varrantech, kupeckých poukázkách a šecích (výnos min. fin. z 31. ledna 1924, věstník min. fin. č. 2 ex 1924) má úředník pověřený oblitterací kolků při provedení oblitterace dbáti toho, aby kolgovým předpisům bylo učiněno včas náležitým způsobem zadost. Oblitteraci samu nemůže pak provést způsobem libovolným nebo razítkem presentačním, nýbrž podle § 14 cit. předpisů zvláštním úředním razítkem černou barvou, tedy razítkem označujícím úřad, jež má obsahovati datum okolkování (den, měsíc a rok) vyznačené způsobem v ustanovení tom uvedeným.

Z toho ovšem plyne pro daný případ, že jednak není správným výrok žal. úřadu v nař. rozhodnutí, že oblitterace kolků nemá v žádném případě povahu vyřízení (sdělení) straně a že by se mohla provést i jiným způsobem bez jakékoli slovní legendy, jednak že v předložení cizozemských šeků úřadu k oblitterování bylo spatřovati podání a v oblitteraci



vyřízení podání toho podstatně as toho smyslu, že, kdy a u kterého úřadu st-lka učinila své povinnosti k okolkování šeku zadost.

### Č. 11.822.

**Školství: \* Jednoroční učební kursy zřízené při školách občanských podle § 10 zák. č. 53/1883 ř. z. jsou organickou součástí občanské školy a sluší je proto pokládati za třídu ve smyslu čl. V zák. č. 251/22 Sb., resp. § 2 vl. nař. č. 52/23 Sb.**

(Nález ze dne 1. dubna 1935 č. 13.752/35.)

**Věc:** Emil W. v L. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o výměru učebního úvazku.

**Výrok:** Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

**Důvody:** Schvalujíc výměrem ze 6. února 1928 návrh okr. škol. výboru v Lanškrouně na povolení odměn za přespočetné hodiny učitelství občanské školy chlapecké v L., poznamenala zem. škol. rada v Praze, že podle § 2 vl. nař. č. 52/1923 byl ředitel této školy Emil W. povinen vyučovati v 10 týdenních hodinách (bylo mu podřízeno 8 tříd), vyučoval však jen v 8 týdenních hodinách, a že vyučovací hodiny v jednoročním kursu není možno počítati do učebné povinnosti ředitele občanské školy.

Pokládaje tuto poznámku za instanční rozhodnutí, podal jmenovaný ředitel odvolání k min. škol., které však je vrátilo zem. škol. radě, která na to výměrem z 26. března 1930, když ředitel W. prohlásil, že trvá na věcném rozhodnutí, rozhodla takto: »... jednoroční kurs nelze čítati jakožto třídu do učebné povinnosti ředitelovy. Učebná povinnost ředitelů (správců škol) jest upravena speciálním předpisem, t. j. vl. nař. č. 52/23, nikoliv čl. V zák. č. 251/1922 Sb., nelze proto ani per analogiam použití při posuzování učebné povinnosti ředitelovy a přespočetných hodin § 14 odst. 2 výnosu min. škol. ze 7. dubna 1923 č. 42.105 (prov. pokyny). Vl. nař. č. 52/23 v § 2 pak stanoví vyučovací povinnost pro ředitele (správce škol) jen podle počtu tříd, o učebných kursech se nezmiňuje.«

Odvolání z tohoto výměru zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodu výměru zem. škol. rady.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto:

Na sporu jest jediné otázka, sluší-li jednoroční kurs, zřízený při občanské škole, pokládati za »třídu« podle § 2 vl. nař. z 8. března 1923 č. 52 Sb. Žal. úřad pokládá vl. nař. č. 52/1923 za speciální předpis upravující vyučovací povinnost správců škol, a dovozuje z toho, že ani per analogiam nelze použití ustanovení výnosu min. škol. ze 7. dubna 1923 č. 42.105-I, věstník č. 61, který v hlavě II. pojednává o míře učitelské povinnosti praví v § 14, že »učebné kursy, které byly zřízeny na školách občanských podle § 10 novely k zák. o školách obecných z 2. května 1883 č. 53 ř. z. .... jest pokládati za organickou část příslušné školy.« — Stížnost dovolávajíc se právě tohoto ustanovení, jakož i nař. min. vyuč. z 26. června 1903 č. 22.503, stojí na stanovisku opačném.